

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

— "Ας είν' καλά ή κουμπάρες μου !

Αντές με τρέφουν, αυτές με τινύον, αυτές κρατάν τό σπίτι μου, σ' αυτές χρωστάω διτή σχω !... Τι άνάγκη είχαμε νά φθούμε έδω νά σκοτωνόμαστε και νά γνωζουμε από βράχο σε βούνο, σάν την «άδικη κατάρα», οπις λασπες βουτημένοι ... Για μά ίδεα ήρθαμε !... Ούτε νά φάμε, ούτε νά πούμε ... Μοναχά γιά την πατρίδα !...

— Δίκρο ξέχαις, καπετάνιες μου !

— Δίκρο ξέω, άμε τί ... Είχα καρμάνιαν κάγκη, γέρος ανθρώπος έών, νά κοιμάμαι άπαντα στα πουρνάρια σάν τουπάνος ; Τι άνάγκη είχα !... Σας είπα ότι είνες καλά ή και μι πά ά ε σε μου... αυτές με τρέφουν, με τινύον, με ποτίζουν και συντηρούν τό σπίτι μου. «Οσο ξέω θά με ζων και ούν πεπάνω θά κυττάσουν την γυναίκα μου ...»

— Και έχεις πολλές κουμπάρες, καπετάνιο !

— Δυσό, μά θά άποχτησω άλλες δυό δικέα, όσι τό τέλος !

Και έδειξε τό έπι τινά έπωμιδων του, χρυσά, διστερωτά τά και ο υ μ πιά τού βαθμού, ή πεπάλιοι «κουμπάρες» τροφόδωτες του.. και πρεπάτρες του...

Παληδός άξιωματικός δ' Γιαλελής, καλόδαρος και γλεντζές, δύσον μιτρούνος.. Πόλεμο φορά έβαλε π στή ζωή του, άλλα τί τόν ηθελε !... Αντές αυτά τά είλενερες άπ' ξέω και άνακατατά και τάλεγε στά καφενεία, σάν καθόταν μέτων Δήμαρχο και με τους υπαλλήλους, τόν έφορο, τόν ταμια, τόν εισαγγελέα και τόν Μούσαρο !..

— Υπερφαλάγγιοι.... πλαγία κίνησις.... μετωπηδόν.... έμπρος διά τής λόγχης !...

"Ενα παληόσκυλο που ουδιλιάζει.....

μήν τού πήτε !...

Μόνον στά Καιλάρια λίγο τάχασ. Σάν υπειχώρησαν στην Μπάνιτσα και τόν βασικέλια στά Κονιορόπωρο, έπιασαν τό λένταν τό καπέλο και τό λόχο του. Μά σάν έπανιλθεν δ' σταύτος, βρήκαν τό λόχο τους ούληληροι και δίχας άπωλεσι !.. Και ούχι μόνον σί «άνθος άπωτες ήσαν... παρόντας άλλα και έπερποσευν και ένας. Προσήλθεν, είπον εις αυτόν, νεαρός έθελντης, άπό ένα κούπο τών Καιλαρίων. Δεν είλεχε καλά τά έλληνικα, μ' αυτό δέν είνε τίποτε!

— Θά μάθη !...

Οι Τούρκοι τού έκεκάμαν τού δικούς του, δπως έλεγεν δ' λοχαγός, και τώρα προσέψευν και αύτό εις τόν «Έλληνα στρατό, ταύθη ύπό την προσανίσιαν τού γέρω λωραΐτη, πού έξέφρασα τό πόστο του, τόσην καλωσόνη και ήγαμότητα ! και τόσην άνθειαν ή φωνή του.

— Τι έχει πιά νά φωβηθῇ !.. Τόν νίσθετης' ή πατρίδα !...

Και αύτος τι νά κάνει ! Σάν άνθρωπος πονεύτικος και σάν άξιωματικός τίς παταρίσ, τόν πήρα στήν ιδιαιτέρα τον υπηρεσία, γιά νά εδώ καταρίσιον στρατιωτικόροπτον και νά τόν περιποιεῖται κουφασμένον από τής έκστρατειάς τά δεινά !...

— Έκείνος δ' Αρέθας, δέν έξειτε !...

Άρεθας ήταν ή παλά ή θρδινάντσα του, ή όποια άποθραυσθείσα από τός νίκας τού πολέμου και τά λάψφα, ήδειβε πρός τός διαταγάς τού λοχαγού του, έξαφανιζόμενος ώρες άρκετες σ γειτονικά χωριά, και άριναν τόν κουφασμένον λοχαγόν, μή ξεντά και ποιόν, τίς μπότες νά του βγάλῃ !...

Ο νεοσύλλεκτος πού τόν έβαστησεν δ' λοχαγός «Γαρούφαλης», ήταν ένα παιδίκι πρόσθυμο και δεύτερο, με δυό μάτια γαλανά, άγαθδ και γλαρά, σάν υδροχαρή λουλούδια μέσα στον νερό, και ένα μαγούλο κόκκινο και ζεστό σάν παπαρούνα.

Τόσας δέ προσόδους έκοπειες εις τά στρατιωτικά διστας δ' Γιαλελής τόν έποδιθίβασεν και εις υπόδεκανε και τόν έχεις νά υπόδειγμα και καμάρι καὶ τόν λόχο δύσον γιά κακό είχε τόν Άρεθα παύ θλιψης εις τήν οκηνήν, σάν πεινασμό νος γάτος στό τραπέζι !...

— Νά μωρέ, τί πά νά πή στρατιωτής μάρα τώχει μέσα τον !.. Αμά έχει αίσθημα, και σάμα υπάρχεις και φλαμίνο λιγκάνι ! Πάσον κιαρό έχει στό στρατό, και δές προσδους ! Κ' έσυ, Αρέθα, θσ πάρα, και μού χονδράνεις σάν παραμάνα πάτετην Αντρο !.. Ού νά μού χαθῆς !..

Πέρασαν μήνες καπακιούροι.—«Οστρατός έπειτραφεν εις τήν Θεσσαλονίκην και οι λόχοι κατανεμήθησαν εις τά περι τό Κλίκις και τό Άρβιτ - Ισσόρ, χωραγός . Ένα παλλόσκυλο, πού κάποιος στρατιώτης, τό γιανήστρο στό πόδι ένα βράδυ, ουδηλατες και δ' λοχαγός, γάρ νά «γυρίση τό μακό», είπε στόν πάρεδρο νά σφάξη ενας άρνι, γιά νά «τρέξῃ τό ουδιλιατό εις τό κεφάλι του»... Γιά μήνη νομίσουν δύωσις, έναν αυτόν τό έκαμε γά τό άρνι, έπιαμε δηληγένην τήν είσαγηγη γιά της «κουμπάρες», τήν πατρίδα, τόν «πατελευθερωτικόν τού πολέμου σκοπόν» και τήν άνιδιοτέλειαν τόν έλευθερεωτών και τάς θυσίας τόν καπετανέων :

— Μόνον έκεινος δ' Αρέθας είναι τό στραβόδιυλο, μά έννοια σου και θά τόν διωρθώσα !... ***

Πέρασαν άκομα δύο μήνες ! Όλα έπήγαιναν καλά, μόνον ό μικρός Γαρούφαλης, πού έτοιμαζόταν τώρα νά γείνη δεκανεύς δρούσιον νά λοχαγάζη ! Ή άνορεκτη νά κόβεται !...

— Νά πέρνης κινύριν ! Θά

κρυφοθεμαίνεσαι ! τού εις τό λοχαγός. «Έκείνος διπεινότε πάντας είνεν πολύ καλά, άλλα διέλεγε τό στόμα του και άλλο ή κοιλά τον ... Αρχισε να φουσκώνι !... Ή στρατιώτης στολή ποιά δέν τόν χώραγε, και έδεινος γά τόν δύσουν μά «τετρικέμνην» τού Αρέθα !...

— Σπλήνιασε τό παιδί, είπεν δ' λοχαγός ! Θά τόστειστο στήν Θεσσαλονίκη !...

— Άλλην δύμασιν δύο μήνες είχεν δ' λοχαγός και άλλην δ' «εκπιστούσος» Αρέθας.—Είχε διαδώσως εις τόν λόχο, πώς δ'

Ο νονδοροπέδας φίνκανα λαχανισμένος εις τήν πόρτα!

Γαρούφαλης δέν ήτανες έθελντης χριστιανός, άπό τά Καιλάρια, άλλα Τουρκοκούλια έρημη, δύπον χαθήμαν οι δικοί της, και τήν συνίτησην δ' λοχαγός, σάν γύριζες τά βρού τό λόχο του μέσα σε μιά βατοφολή, τρομαγμένη, άπελκημένη.

— Άμαν έφεντηρ ! Σώσε με ! Σκλάβα σου νά γείνω !... Τά πόδια σου φιλώ !... Γλυκείς και άρεθας ! Πασσά μοι !

Και ο Ζαμπίτ-έφεντης και δ' Γιαλελής Πασσάς, τήν γλύνωσ ! Τήν έννοιας άμερών στρατιωτικά, τής έκοψε τής κοτοδέσ, και τής είπε νά λέγ ράπες εις τόν γέρω λωραΐτη, πού έπειτης διέπειτης, τό χριστιανόπουλο, άπό τό Τσαντούλσο, που χάλασαν οι Τούρκοι τόν δικούς του.

— Ως πού νά τελιώσω δ' «Μονχαρεμπίς» και νά σέ πάρω σπίτι μου, νά σέ ιδεωτησώ !...

— Σπλήνιασε τό έπανελόμβιανε βαρυαλγών δ' λοχαγός, θά τό στειλώ στήν Θεσσαλονίκην.

'Αλλ' άμας δέν έπρόφθασε.

Ο δευτέρος κατά Βούλγαρων πόλεμος έξερραγή άγονος και άποτας σαν καμάρι καὶ μαρανόνιον μάρα φωσκωμένο, χύνησε πρός τά πάνων ! Παίσας λήσ, Γαρούφαλης, λόχος και Αρέθας βρεθήκαν στό Πέτσοβο.—Σκληροί πολεμιστές, τό γέρω λωραΐτης δίνων !... Έκει νέες δυνάμεις ήρθανεν Βούλγαρικές, τό μέρος είχε αιματούμασθει, μά δ' στρατός βαστούσεν. Ο Μέραρχος έκαλεσ δύλους τούς Διουκητάς λόχους και ταγμάτων, και σκηρθούσιν... Ή θέσις ήταν δύνακολη και έφεδρειαί δέν ήπηρχον !...

— Ότι έχομε τά παίξαμε !

Δέν μένας πλέον πάτετε, παρά δή γεννιψιούσύνη τού στρατού μας !

— Όλοι έγιναν λαοντάρια !... Προσέθεσεν και τόν γεννιψιούσύνη τού Αρέθας ! Αρέθα, θσ πάρα, και ίδης έβενον τόν

Σπλήνιασε π' ανα τηρέται. Έθιλειτη !... Τι, ω ηια το νέι τιμητικό τού έπι-

— "Οπως τά έγραφε στό κεφαλείο.

Σπλήνιασε π' ανα τηρέται.

